

Vitazstvo Srdca

ŽENIE NÁS KRISTOVA LÁSKA

Rodina Panny Márie

2009 (V) / č. 70

*Charita je prijatá a darovaná láska.
Ako prijímatelia Božej lásky sú ľudia ... povolani k tomu,
aby sa sami stali nástrojmi milosti, aby šírili Božiu lásku.*

Z Encykliky Caritas in Veritate

Nie z vlastnej sily

*A*kú mimoriadnu motiváciu má láska, akú úžasnú silu konať nám láska dáva, to zažil každý z nás práve vtedy, keď bol zaľúbený. Vtedy nič nie je príliš ťažké a príliš namáhavé. Naopak, milovanej osobe zanietene a oduševnene pomáhame a sme ochotní prinášať veľké obety. Nikto však pri takýchto vrcholových výkonoch nevydrží dlho. Každý človek z vlastnej skúsenosti vie, ako rýchlo sa „pominie“ ľudská láska. „*Jednoducho už lásku nemám,*“ povedal už určite každý z nás. Odkiaľ však vziať lásku, keď sa nám „minie“, keď naozaj žijeme „bez lásky“? Práve vtedy je najvyšší čas ísť k tomu, pri ktorom vždy nájdeme lásku. Lásku celkom iného druhu.

*M*ilí priatelia *Víťazstva Srdca*, pri čítaní tohto vydania sa stretnete so svätými i s ľuďmi, ako sme my. I oni došli po svoje hranice. No nerezignovali, ale stali sa pokorne prosiacimi ľuďmi, adorovali pred Najsvätejšou Oltárnou sviatosťou, kde prebýva Božia láska.

Aby sme túto Božiu lásku (nádherne ju vystihuje Hymnus na lásku od veľkého apoštola národov sv. Pavla) dokázali uskutočňovať, musíme ju dostať ako dar, musí nám byť darovaná.

Iba Boha nekonečnej lásky mohlo napadnúť darovať sa nám v Eucharistii a dokonca sa nechať požívať. Ak týmto jednoduchým spôsobom prijmem do seba Srdce Boha, tak aj nás bude sám Boh stále viac naplňovať túžbou pomáhať druhým a utešovať ich. Božia láska inšpiruje, poháňa a uschopňuje nielen svätých, akými boli Vincent de Paul alebo Jozef Cottolengo, aby prostredníctvom konkrétnych situácií a okolností konali veľké diela. Aj pre nás sa môžu nespočetné výzvy a okolnosti všedného dňa stať možnosťou, aby sme si povedali: *Z lásky k tebe, Ježiš, a v tvojej sile!*

Potvrďuje to aj Matka Tereza. Pápež Pavol VI. jej počas svojej návštevy v dome pre zomierajúcich v roku 1965 daroval vozidlo, ktoré dostal od Američanov ako dar na svoju indickú cestu. Namiesto toho, aby auto predala s menším ziskom, dala vozidlo na dražbu.

Z obrovského výťažku vznikla potom nemocnica pre malomocných. Na otázku svojho biografa Navina Chawla: „*Ako ste len prišli na tento nápad s dražbou?*“, odpovedala: „*Keď sa budete modliť, i vy budete mať takéto nápady!*“

Berme si teda príklad z takýchto ľudí naplnených láskou a spýtajme sa sami seba, ako v našom okolí, v našej rodine alebo na pracovisku môžeme celkom konkrétne žiť lásku k blížnemu. Pri poslednom súde, o ktorom hovorí Pán Ježiš v 25. kapitole Evanjelia podľa sv. Matúša, nás Boh bude súdiť len podľa lásky: „*Potom Kráľ povie tým, čo budú po jeho pravici: Podďte, požehnaní môjho Otca, ... Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne...*

*V*eru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“

Svätý Vincent de Paul

„Hľa, ako sa navzájom milujú!“ - hovorilo sa už o prvých kresťanoch v Jeruzaleme. Sedem diakonov sa vtedy staralo o spravodlivé rozdeľovanie dobier tak, že všetci mali všetko spoločné. Áno, čínorodá láska k blížnemu, charita, existovala v Cirkvi stále, vlastne už od počiatkov kresťanstva.

Bola to láska podľa slov Pána:

„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ Jedným z tých, ktorí budovali charitu Francúzska 17. storočia, bol Vincent de Paul, osobnosť s mimoriadnym organizačným talentom vo vysokom štýle. Je patrónom všetkých charitatívnych zariadení a už len jedno z jeho početných diel by stačilo na to, aby sa na jeho meno nezabudlo.

Krédo

Hoci sa neskôr u Vincenta de Paul (1581-1660) spovedali králi a hľadali u neho radu, hoci on sám duchovne formoval celú generáciu kňazov a hoci z jeho rádu vzišiel veľký počet svätých a za záchranu pred hladom a morom mu vďačili celé provincie, myslel Vincent (pôvodom syn jednoduchého roľníka) v čase svojej mladosti len na dobre platené miesto vo farnosti, na titul, uznanie a kariéru. No čím viac sa tento kňaz bez prostriedkov zháňal za bohatstvom a slávou, tým viac sa rozpadali a rúcali všetky jeho plány.

A tak nakoniec ako 28-ročný prišiel v roku 1609 s kopou dlžôb do Paríža. Tu ho zdanlivo naďalej prenasledovala smola a neúspech, v skutočnosti sa však otvárala cesta k jeho obráteniu.

Vincent de Paul bol verejne obvinený z krádeže a vedelo sa o tom až v najvyšších cirkevných kruhoch; neskôr sa to ukázalo ako osočovanie a očierňovanie jeho osoby. Pol roka mlčal, trpel a modlil sa, až kým sa konečne dokázala jeho nevina. Tieto udalosti viedli k jeho vnútornému očisteniu, pomohli mu vzdať sa všetkých karieristických myšlienok a za krátky čas sa stal príkladným kňazom.

Odvtedy šlo Vincentovi už len o Božiu slávu. A práve vtedy získal v roku 1610 isté postavenie u kráľovnej Margaréty Valois. Podľa jej želania Vincent ako almužník rozdal tretinu jej majetku chudobným a navštevoval chorých v nemocniciach. Týmto spôsobom sa Vincent postupne dostával k podstate svojho životného poslania.

Na kráľovskom dvore vzdelanej, veriacej kráľovnej, kde sa schádzali tí najlepší vedci, umelci a cirkevné kniežatá tej doby, spoznal istého známeho teológa, ktorý mal už dlho ťažké a bolestivé pochybnosti vo viere. Keď rozhovory s trpiacim spolubratom neprinesli žiadne zlepšenie, ponúkol zaňho Vincent Bohu svoju vlastnú vieru. Nato pochybujúci teológ cestu k viere opäť našiel, Vincent však bol odvtedy tak skľučovaný a zarmucovaný útokmi proti viere, že si na kartón napísal Krédo (Vyznanie viery) a nosil ho ako tabuľku na srdci. Vždy, keď bola táto skormútenosť zvlášť veľká a ťažká, položil si Vincent ruku v akte viery na vlastnoručne napísané Krédo.

Tri roky, navonok nebadane, prežíval túto duchovnú ťažobu, kým nezažil nádhernú skúsenosť, že jeho pochybnosti a skľúčenosť ubúdali vždy vtedy, keď sa láskyplne ujal úbohého chorého človeka. Nakoniec zložil sľub, ktorý pevne dodržiaval až do svojej smrti: „*Celý svoj život chcem celkom venovať službe chudobným.*“ Tak sľúbil a od toho okamihu bol schopný opäť veriť s radostným a otvoreným srdcom.

Ako 32-ročný sa Vincent de Paul stal vychovávateľom synov bohatého, ale aj nábožného grófa Gondiho, ktorý bol hlavným veliteľom francúzskej flotily a galejí.

Na jeho usadlostiach spoznal veľkú chudobu a náboženský úpadok francúzskeho obyvateľstva. „Raz, keď som sa v nedeľu obliekal na svätú omšu, dostal som správu, že na odľahlom gazdovstve žije v nevýslovnej núdzi jedna rodina a práve sú chorí všetci jej členovia. Veľmi sa ma to dotklo a v kázni som túto rodinu zveril veriacim. A Boh sa dotkol ich srdc.“

Hneď popoludní sa skupina ľudí ponáhľala s potravinami do odľahlého majera. Vincent situáciu hneď pochopil a zabezpečil, aby chorým niekto pravidelne prinášal jedlo. A takto sa v malom začalo jeho prvé pomocné dielo; vznikol charitatívny spolok. Takýto spôsob pomoci sa potom rýchlosťou vetra začal šíriť po celom Francúzsku.

Byť všetko všetkým

Táto bieda a iné nespočetné neduhy boli pre Vincenta de Paul Božím pokynom, aby začal konať. Bolo to tak aj vtedy, keď ho v roku 1619 gróf Gondi vymenoval za dušpastiera pre galejníkov. Kým sa kriminálnici dostali na galeje, často ich ako zvieratá držali celé mesiace v tmavých, hnilych a plesnivých celách parížskych väznic. Pokrytí hmyzom, napádaní potkanmi a v ťažkých okovách sa tam krčili na vlhkej slame, ktorú vyhladovaní väzni dokonca jedli. Zo strachu, akoby zmyslov zbavení sa mnohí vlastnoručne zmrzčili, len aby sa vyhli galejiam. Vincent de Paul bol šokovaný týmito strašnými pomermi a stavmi väzňov.

A tí takmer nemohli uveriť tomu, keď ich prišiel navštíviť tento jednoduchý kňaz a začal ich nazývať „svojimi deťmi“ a s úsmevom im obväzoval rany a nosil jedlo. Čoskoro sa s úspechom zasadil aj o ľudsky vhodné ubytovanie a staral sa o zbojníkov a vrahov, utešoval ich a poučal. Parížska spoločnosť nad tým zo začiatku len krútila hlavou. Keď sa však obrátilo veľa trestancov, ktorí predtým stratili všetku vieru v Boha, Vincenta začali na kráľovskom dvore obdivovať.

„Až keď som prežíval spolu s nimi ich bolesti, mal súciti s ich nešťastím a pobožkal ich okovy, až potom si ma vypočuli a oslavovali Boha,“ hovoril Vincent. Netrvalo dlho a pre šľachtu sa stalo módou spoznať spomínané väzenie na vlastné oči. Vincent to hneď vynaliezavo využil, aby dojaté dámy získal pre charitatívne dielo.

Ako dušpastier navštevoval svätec aj tisíce galejníkov na lodiach; trpezlivo počúval ich sťažnosti a utešoval ich s takou láskavosťou a dobrotou, ktorá nakoniec každého väzňa obmäkčila. Pokým sa zdržiaval na galejach, žiaden dozorca si nedovolil trestancom nadávať alebo ich biť.

Hnaný veľkou vnútornou láskou sa svätec nechal raz dokonca pripútať na veslársku lavicu namiesto istého zúfaleho otca rodiny. Až po týždňoch odhalili utajenú zámenu a ešte i v starobe mal Vincent na nohách hlboké rany, nemých svedkov tejto dobrovoľnej otrockej služby.

„Keď dal Boh našim prvým misiám požehnanie, tak len preto, že sme sa ku všetkým ľuďom správali priateľsky, pokorne a srdečne,“ skromne vysvetľoval Vincent de Paul.

Naozaj nikto nemohol odolať jeho láskavej povahe. A tak bol stále úspešný, keď klopal na dvere Anny Rakúskej, matky neskoršieho kráľa Ľudovíta XIV., lebo potreboval pomoc pre svojich najdúchov alebo chcel zabezpečiť starostlivosť o pomätených, keď potreboval prostriedky pre svojich žobrákov alebo utečencov, pre školy, nemocnice, starobince alebo pre svoj novozriadený kňazský seminár.

Raz na zámockých chodbách s úsmevom ukázal na vzácny kráľovnin náhrdelník a poprosil ju: „Veličenstvo, mohli by ste premeniť tieto kamene na chleby?“ Kráľovná pochopila, sňala náhrdelník

z krku a zakrátko došlo k „premene“! Rukami tohto otca chudobných prešla počas jeho života obrovská suma peňazí (50 miliónov zlatých frankov).

Neprekvapuje nás, že srdce Vincenta de Paul, ktoré sa stalo podobným pokornému a tichému Srdcu Pána, je až dodnes neporušené a uctieva sa ako vzácna relikvia v Rue du Bac v Paríži, v Materskom dome sestier vincentiek.

Dom Božej prozreteľnosti

V centre mesta Turín v kostole Corpus Domini pôsobil ako obľúbený spovedník a horlivý dušpastier Jozef Benedikt Cottolengo (1786-1842).

Jeho štedré srdce nedokázalo nič odoprieť predovšetkým chudobným, ktorých milovať ho učila jeho matka už od malička.

No v konečnom dôsledku sa zdal byť Cottolengov kňazský život nenaplnený. Ako nepokojne hľadajúci človek sa stále viac uťahoval do úzadia. Trápili ho depresie, až kým si neprečítal životopis sv. Vincenta de Paul.

Tento apoštol charity ho úplne očaril svojou láskou k blížnemu, no vo svojej melancholickej povahe sám ešte nemal silu k takej činorodej láske. Na to potreboval zažiť vo vlastnom živote dramatický zásah.

Pane, čo chceš odo mňa?

K takejto zvláštnej udalosti došlo 2. septembra 1827, keď ho ako 41-ročného zavolali z kostola Corpus Domini k zomierajúcej Johanne Gonnet, ktorá ležala v maštali blízkeho hostinca; tam obyčajne nočná stráž prinášala chorých bezdomovcov a dotieravých opilcov. Táto 35-ročná žena bola spolu so svojím manželom a tromi deťmi na ceste z Milána do Lyonu, keď ochorela, dostala horúčku a zimnicu a nutne potrebovala lekársku pomoc.

V nemocnici ju však kvôli pokročilému tehotenstvu odmietli – vraj by ich krik novorodenca rušil. V pôrodnici ju tiež neprijali, pretože mala horúčku. Tak sa Cottolengo bezmocne musel prizerať, ako v tomto chudobnom útulku mladá matka krátko po prijatí sviatosti zomrela a o niekoľko minút nato zomrelo aj jej novorodeniatko, dievčatko.

Otrasený Cottolengo sa vrátil späť do kostola, padol na kolena pred bohostánkom a modlil sa: „Bože, prečo si ma urobil toho svedkom? Čo chceš odo mňa? Musím urobiť niečo, aby sa takáto tragédia už nikdy viac nezopakovala!“

Potom nechal vyzváňať zvony, na oltári Panny Márie zapálil všetky sviece, na údiv prítomných ľudí sa začal modliť loretánske litánie a radostne volal: „Zjavila sa milosť! Milosť zvíťazila! Nech je oslávená svätá Panna!“ A už vedel, aký plán má Boh. Odteraz sa mal starať o tých, o ktorých sa nikto nestaral. Tak sa začalo Cottolengovo veľkolepé dielo, na ktoré mu ostalo ešte 15 rokov života. Naplnený novým elánom, ale bez peňazí vo vrecku si prenajal tri izby, v ktorých sa chcel starať o chorých. Istá osoba, ktorá k nemu chodievala na spoveď, zaplatila prvých päť postelí a Cottolengo bol plný dôvery:

„Božia prozreteľnosť nám zaobstarala posteľ, tak sa teda určite postará aj o chorých.“ O tri roky sa

tu už mohli postarať o dvesto chorých; úplne zadarmo Cottolengovi pomáhal jeden lekár a jeden lekárnik.

Keď však vypukla cholera a susedia obvinili jeho malú nemocnicu zo šírenia nákazy, Cottolengo ju po štyroch rokoch musel zavrieť. Nestratil však dôveru a s humorom si pomyslel: „*Kapustné hlavy treba presadiť, ak chceme, aby lepšie rástli.*“

Už o sedem mesiacov nato otvoril v roku 1832 na predmestí Valdocco *Malý dom Božej prozreteľnosti – Piccola Casa* s dvoma izbami, maštalou a šopou. Hneď na začiatku zavesil na bránu tabuľu so svojím heslom: *Ženie nás Kristova láska!*

*P*o štyroch týždňoch bol „*Malý dom*“ naozaj až beznádejne primalý. No zakrátko sa Cottolengovi podarilo hneď v susedstve získať starú fabriku a okolité domy. Vtedy takto prorokoval svojim prvým pomocníkom: „*Ó, toto je len malý začiatok, a „Malý dom“ sa stane veľkým! Teraz sa podobá malému horčičnému zrnku, ktorého poslaním je rásť a stať sa veľkým stromom. Príde čas, keď v týchto miestnostiach budú tisíce jesť chlieb Božej prozreteľnosti.*“ A k tomu došlo aj napriek mnohým neprijemnostiam, výsmechu a ohováraniam. „*Som iba pomocníkom Prozreteľnosti a o nej som presvedčený pevnejšie než o existencii mesta Turín,*“ hovoril o sebe Cottolengo vždy skromne a zakladal – hnaný a inšpirovaný núdzou – stále ďalšie „nové rodiny“, ako nazýval tieto domy „pre milované deti“: pre chorých bez finančných prostriedkov, pre starých ľudí, pre siroty, slepých, hluchonemých, epileptikov, telesne postihnutých a pre psychicky chorých. Takto vzniklo asi pätnásť „nábožných rodín“. Aby bolo o týchto ľuďoch postarané aj po duchovnej stránke, povzbudil k charitatívnej činnosti viaceré kontemplatívne spoločenstvá a jednu kňazskú kongregáciu.

*Z*o začiatku mu pritom pomáhalo nespočetné množstvo dobrovoľníkov, medzi inými aj don Bosco, ktorý pôsobil v Turíne ako mladý kňaz iba krátko a neskôr sám založil na Valdoccu rád saleziánov.

Na Cottolengovo pozvanie slúžil don Bosco od roku 1841 chorým ako spovedník a staral sa o invalidné deti. Keď raz takto ako 26-ročný vypomáhal, Cottolengo sa dotkol jeho sutany a žartovne povedal: „*Táto látka je príliš tenká. Poobzerajte sa po nejakej pevnejšej, pretože sa jej bude držať veľa chlapcov.*“

Svätý zakladateľ sa nikdy neunavil, aby svojim duchovným deťom opakoval: „*Čo dostaneme ako dar pre chudobných, to sa im musí okamžite aj vydať. Ak si niečo ponecháme, Božia prozreteľnosť nám nič viac nepoše, pretože vie, že ešte niečo máme.*“

Raz, keď sa minuli potrebné prostriedky, prehľadal celý dom a ak sa našla voľná, neobsadená posteľ, jeho pomocníci sa okamžite museli vydať hľadať chorého. Až keď bol na posteli znovu nejaký núdzny alebo ak sami darovali zvyšky potravín alebo liekov, došli znovu nové dary a almužna.

Podľa motta „*Rozdáваме len to, čo nám dnes Prozreteľnosť pošle, a nemyslíme na zajtrajší deň,*“ Cottolengo vždy skôr, než šiel spať, ako prejav dôvery rozdal všetky zvyšné peniaze. Mal vo zvyku hovoriť: „*Buďte si istí, že Božia prozreteľnosť sa nikdy nezmylí. Ona ešte nikdy nebankrotovala. Pre ňu nie je ťažšie nakrmiť namiesto päťsto 5000 ľudí. Ak niečo chýba, tak je to len pre náš nedostatok dôvery.*“

Preto Cottolengo nikdy nestratil dobrú náladu, i keď ho trápili starosti. Často sa vtedy modlil celé noci, vždy však s presvedčením: „*Modlitba je prvá a najdôležitejšia úloha v Piccola Casa, je to takpovediac kľúč k pokladnici Božej prozreteľnosti.*“

*T*ak sa stávalo, že práve v najťažších a navonok bezvýhodiskových situáciách dôveroval ešte silnejšie, práve vtedy prijímal mnoho chudobných prosebníkov, uzatváral zmluvy, ba raz dokonca začal so stavbou novej nemocnice pre ženy, hoci práve v tom čase nemal žiadnu nádej na finančnú

podporu. „*V Piccola Casa sa napreduje, pokým nič nevlastní. Po mojej smrti bude bez dlžôb,*“ takto to on sám o jej rozvoji predpovedal. Po smrti 56-ročného zakladateľa sa všetci veritelia úplne vzdali svojich požiadaviek a dnes, takmer 170 rokov po smrti tohto svätého, existuje na celom svete viac než 100 pobočiek jeho domov. V samotnom Turíne je dnes Piccola Casa s rozlohou 90 000 m² – s klinikami, modernými laboratóriami a liečebnými centrami – veľkou časťou mesta. Samotná práčovňa je na rozlohe jedného hektára a kuchyne sú veľké ako dva obrovské staničné vestibuly. Odtiaľto je každodenne nakrmených 500 bezdomovcov; je to tak, ako ich už kedysi každý deň zhromažďoval Cottolengo okolo seba, aby im prečítal evanjelium a aby im potom rozdal chlieb a polievku. Piccola Casa dodnes nevlastní žiaden kapitál, nemá žiadne stále príjmy, žiadne stále podpory a ani žiaden rozpočet; je to tak ako v čase jej založenia. Žije celkom z Božej milujúcej prozreteľnosti. Prístrešie tu nachádza asi 15 000 ľudí bez prostriedkov; sú ošetrovaní a je o nich postarané. Pritom však treba povedať to, že okrem 2000 rehoľných sestier i všetci lekári, terapeuti a dobrovoľníci pracujú bezplatne – podľa životného pravidla ich svätého zakladateľa: „*Ženie nás Kristova láska.*“

Pomocníčka v núdzi v dnešnej dobe

Emma Üffing (1914 – 1955), neskoršia blahoslavená sestra Mária Euthymia, pochádza z nemeckej dedinky Halverde. Ako 20-ročná vstúpila do kláštora v Münsteri k sestrám klementínkam. Táto duša nezažiarila nikdy nápadnými charizmami a extázami, jej sila oveľa viac spočívala v celkom nenápadných skutočnostiach: v službe a mlčaní, v schopnosti počúvať, tešiť sa a spolucítiť s druhými. No akokoľvek skryto sestra Euthymia žila, po svojej smrti sa čoskoro stala známou orodovníčkou. V archíve Materského domu je uchovaných 150 000 listov a pohľadníc z celého sveta, ktoré hovoria o uzdraveniach, obráteniach a pomoci najrozličnejšieho druhu. Celkovo bolo vypočutých vyše 450 000 modlitieb na príhovor tejto veľmi obľúbenej nemeckej blahoslavenej.

Anjel lásky

Od roku 1936 pôsobila sestra Euthymia jedenásť rokov ako obetavá zdravotná sestra v nemocnici Vinzens-Hospital v Dinslaken. Hoci mala len niečo vyše 20 rokov, dosiahla čoskoro čosi neuveriteľné. Chorí, ktorí boli 30 - 40 rokov vzdialení od Boha a Cirkvi, našli späť cestu k Bohu práve prostredníctvom nej. Ona sama napísala: „*Úbohý, chorý svet, ako veľmi volá po našej pomoci. Nič pre nás nemôže byť príliš ťažké, žiaden neúspech nás nemôže odradiť! Hoci sa vyskytnú aj obety, láska je predsa len silnejšia a všetko prekoná. Veď všetko je pre veľkého Boha!*“

Počas vojny slúžil drevený barak ako izolačné oddelenie a v ňom často väčšinu pacientov tvorili deti. Pri častých leteckých poplachoch nosila sestra deti do protiletckých krytov a tu im hrou, rozprávaním a modlitbou pomáhala prekonávať strach. „*Teta Timmi*“ – takto ju deti s láskou nazývali. Jedna pomocníčka sestry Euthymie povedala: „*Keď niečo potrebovala, vždy to formulovala vo forme prosby. Jej tichá, pokojná povaha, jej jemné a príkladné spôsoby na mňa urobili nezabudnuteľný dojem. Človek ju musel mať rád! Stala sa pre mňa cestou k rehoľnému povolaniu.*“

Barak St. Barbara sa v roku 1943 stal oddelením pre vojnových zajatcov s nákazlivými chorobami. Sestra Euthymia bola zodpovedná za ťažké prípady, ktorých bolo niekedy aj 80. Títo chorí prichádzali väčšinou napoly vyhladovaní, zavšivavení a špinaví. Euthymia, „Anjel lásky“, ako ju čoskoro začali volať, tu bola pre všetkých.

Jedna spolusestra povedala: „Vždy mala ešte nejaké voľné miestečko. Obstarala miesta na spanie na ležadlách a matracoch na chodbách i v ruinách.“ Mnohí sa s úžasom pýtali: „Odkiaľ sestra Euthymia vie, že prišli Rusi,“ keď mala pripravené teplé deky. Jej súcitná láska intuitívne vycítila, kde vládla núdza. Svojmu bratovi Hermannovi napísala: „Keby sa len dalo všetkým týmto chorým nahradiť matku, aby sa necítili ako siroty! Chceme im prinášať veľa lásky a veľkú lásku!“

Na to, ako dobre sa jej to podarilo, si spomína francúzsky väzeň Léon Clémont:

„Milá malá sestra Euthymia ma prijala ako matka. ‚Moji milí chorí,‘ hovorievala rada. Často som ju počul ako sa za nás zajatcov modlila, ‚pretože,‘ ako hovorievala, ‚menej to bolí, keď prosíme Pána.‘ Bola bezhranične dobrotivá voči cudziemu utrpeniu. Mala srdce svätej. Tým, že nám preukazovala veľmi veľkú a dobroprajnú lásku, stala sa akýmsi ukazovateľom smeru predovšetkým pre našich ruských bratov. Na vlastné oči som videl, ako sa títo muži skutočne vrátili k Bohu, ktorého poznali len málo a nedostatočne, k Bohu, ktorého ich naučila milovať iba sestra Euthymia.“

Aj keď Euthymiin brat padol v Rusku, nezmenila svoj láskyplný postoj voči ruským zajatcom a zostala verná svojmu predsavzatiu:

„Kto chce získať ľudí, musí dať ako záruku svoje srdce.“

*P*rijala to ako samozrejmosť, keď mala s prideleným pomocníkom, francúzskym zajatcom farárom Echem, nosiť chorých hore-dole po schodoch. Vtedy si poznačila do svojej (rukou napísanej) modlitebnej knižky: „Pane, pomôž mi, pretože potrebujem silu, ktorá dokonca aj v plači vyvolá úsmev! Pane, daj mi silu na cestu a na úsmev a daj mi pevný a istý krok!“

Vyššie dvoch rokov mal farár Eche pred očami jej vzor: „Bola to jej misia, aby celým spôsobom svojho života hlásala Krista. Niektorí ju počas zomierania nazývali matkou, pretože svojou láskou ku Kristovi sa stala prameňom pokoja. S úsmevom niesla svoj kríž takmer nepretržitého Veľkého piatka.“

*P*očas jedného bombového útoku v roku 1945 bola Nemocnica sv. Vincenta na 85 percent zničená a sestru Euthymiu poverili zodpovednosťou za pracovníčku. Keď sa ona, ktorá bola telom i dušou zdravotnou sestrou, dozvedela o neočakávanom preložení, zbledla, no rýchlo sa vzchopila a pokojne povedala: „Tak je to dobre. Keď si predstavení myslia, že to dokážem, tak idem do pracovne. Veď všetko je pre veľkého Boha.“

O tri roky neskôr poslala predstavená 33-ročnú sestru Euthymiu do takej istej namáhavej služby v Materskom dome v Münsteri a do nemocnice Raphaelsklinik: „Tam musí ísť sestra, ktorá výnimočne a nadmieru miluje pokoj.“ Keď sa o tom dozvedel vrchný lekár v Nemocnici sv. Vincenta, povedal predstavenej: „Malú sestru, ktorú ste si od nás zobrali, ste nám mohli nechať. Túto malú svätú by sme potrebovali aj my.“

*P*ráca uprostred množstva bielizne a v ostrom zápachu bola tvrdá. Jedna sestra rozpráva: „Vychádzalo z nej tak veľa lásky a radosti. Často, keď mi teraz niečo padne zaťažko, vidím zrazu pred sebou tvár sestry, tvár, ktorá bola vždy vlhká od potu. Nikdy nám neodmietla žiadnu prosbu.

Veci, ktoré robila, neboli veľké. Ale práve tie malé, často najnižšie úkony robili túto sestru v očiach všetkých, ktorí ju poznali, takou milou, obľúbenou a hodnotnou. Ja sama si prajem aspoň malú časť z povahy sestry Euthymie.“

Niektoré spolusestry sa však pohoršovali na jej bezhraničnej ochote pomáhať: „*Veď už nebudte vo všetkom taká ústretová, nedovoľte, aby si všetci zvykli na to, že ich želania hneď splníte!*“ Sestra Euthymia prijala kritiku mlčky, aby potom večer, po ťažkom pracovnom dni, prebrala umývanie riadu za tie sestry, ktoré chceli ísť spievať do spevokolu Materského domu. „*To zvládnem,*“ opakovala každej, ktorá ju poprosila o túto láskavosť.

Silu na vykonávanie nespočetných služieb lásky čerpala sestra Euthymia z modlitby. To dosvedčila aj jej predstavená. Matka Ottokara hovorí:

„*Viem, že pracovala podľa hesla: ‚Všetko z lásky a v zjednotení s Ježišom!‘ Keď bolo pre ňu telesne niečo príliš ťažké, napríklad vkladať mokrú bielizeň do práčky, vtedy sa polohlasne modlila: ‚Milý Ježiš, poď, pomôž mi!‘ V nedeľu trávila niekoľko svojich voľných hodín na adorácii pred bohostánkom, kde čerpala duchovné sily, veď chcela predsa ‚robiť Spasiteľovi vždy radosť, vždy!‘*“

V júli 1955 sestre Euthymii zistili rakovinu a lekári boli zhrození, keď sa dozvedeli, že až do posledných chvíľ riadne pracovala.

„*Niekedy som nevládala ani len prejsť od jednej práčky k druhej,*“ priznala sa sestra Euthymia a z práčovne išla priamo na tretie poschodie na oddelenie pre chorých, kde posledných osem týždňov života veľmi trpela.

Zomrela ako 41-ročná, jej posledné slová boli:

„*Milý Spasiteľ, vezmi si ma!*“

„Slumová sestra“

Matka Tereza, ktorú už po prvých obchôdkach ulicami Kalkaty všade nazývali „slumová sestra“, rozprávala v Berlíne na Dni katolíkov v roku 1980 o svojich začiatkoch a spomenula jedno dojímavé stretnutie s istou zomierajúcou ženou:

„*Pred tridsiatimi rokmi, keď som prechádzala po uliciach Kalkaty sama s Ježišom, našla som jednu ženu, ktorá – napoly rozožratá potkanmi a mravcami, pokrytá špinou a plná červíkov – ležala pred nemocnicou Campbell. Nedokázala som sa na ňu ani pozerať, ani podísať bližšie a už vôbec nie sa jej dotknúť; ale rozbehla som sa preč. Keď som utekala od nej preč, modlila som sa k Panne Márii: ‚Mária, Matka moja, daj mi srdce také čisté a také pekné, také čisté a také nepoškvrnené, tak plné lásky a pokory, aby som bola schopná Ježiša prijať, Ježiša sa dotýkať, Ježiša milovať v tomto zničenom tele!‘ A tak som sa vrátila späť, zodvihla som ju zo zeme a vedela som, že to bol On, Pán, ktorého som tu zdvihla. To bolo pre mňa znamenie, že Kristova láska je väčšia než moja slabosť. Niesla som ju do nemocnice, kde ju nechceli prijať, a keď ju nakoniec prijali a položili na matrac na zemi, tak len preto, lebo som bola taká tvrdošijná. O niekoľko hodín tá žena zomrela.*

Vtedy som sa rozhodla, že pohľadám nejaké miesto pre zomierajúcich a sama sa tam budem o nich starať. Keby som vtedy nebola zodvihla túto zomierajúcu, bola by „zomrela“ naša kongregácia.“

Miesto čistého srdca

V Kalkate, uprostred štvrte, v ktorej sa nachádza hinduistický chrám Kalighat, vyhradili mestské úrady Matke Tereze v roku 1952 jednu budovu, ktorá susedila s chrámom bohyně Kali. Tu si zriadila domov pre zomierajúcich (Nirmal Hriday), ktorý sa stal neskôr známym po celom svete. Vo svojich verejných prejavoch často rozprávala:

„Raz som vytiahla jedného muža z otvoreného odpadového kanála. Jeho telo bolo posiate ranami, z ktorých vychádzali červíky. V Nirmal Hriday som ho začala umývať a ošetrovať mu otvorené rany. On sledoval s poloopenými očami každý môj pohyb bez jediného slova sťažnosti. ‚Veľmi trpíš?‘ – spýtala som sa ho. ‚Áno,‘ – odpovedal potichu a dodal: ‚Ale som šťastný, pretože nikdy som nebýval v dome. Žil som ako zvierka, ale teraz, obklopený takým množstvom lásky, zomriem ako anjel.‘“

V dome pre zomierajúcich je ticho a čisto. Sestry sa tam prejavujú jedine skutkami. Keď raz istý ateista nenápadne nejaký čas pozoroval jednu sestru, ktorá sa ujala práve prineseného zomierajúceho muža z ulice, tento neznámy pozorovateľ bol tak hlboko dojatý, že Matke Tereze povedal: *„Prišiel som sem ako bezbožný človek. No na vlastné oči som mohol zažiť Božiu lásku, ktorá sa prejavila skrze ruky tejto sestry, skrze jej nežnosť a lásku k úbohému, chorému človeku. Áno, Matka, teraz verím!“*

Najsvätejšia Eucharistia, prameň našej sily

*H*oci Matka Tereza od počiatku svojho apoštolátu pre chudobných po všetky tie desaťročia trpela duchovnou tmou (porov. VS 62), celou svojou silou sa pevne držala Ježiša a hovorila:

„Svätá omša je duchovnou potravou, ktorá ma drží pri živote. Nedokázala by som byť bez nej ani jeden jediný deň alebo jednu hodinu môjho života. V hostii vidím Krista v podobe chleba, v slumoch ho vidím v úbohej a žalostnej podobe chudobných, v znetvorených a zničených telách, v deťoch a v zomierajúcich.“

A preto, keď ju pozvali do moslimského štátu Jemen, aby tam otvorila misijnú stanicu, dala si iba jednu jedinou podmienku: *„Prídeme, keď bude môcť byť pri nás kňaz, aby nám slávil každý deň svätú omšu. Lebo inak nebudeme mať silu vydržať.“*

Dostala povolenie a jej sestry začali pracovať medzi malomocnými. Moslimský mufti o tom povedal: *„Po všetky tie roky som si myslel, že Ježiš bol len prorokom ako Mohamed. No teraz som sa presvedčil o tom, že Ježiš musí byť Boh, keď robí sestry schopnými takou veľkou láskou milovať tých najchudobnejších.“*

*I*nú skúsenosť mala Matka Tereza v Indii:

„S niekoľkými sestrami som išla na Eucharistický kongres. Na ulici som videla dvoch zomierajúcich, jednu ženu a jedného muža. Zostala som stát a povedala som sestrám: ‚Chodte na kongres, ja zostanem tu pri nich.‘ Mnohí sa na mňa hnevali, že som neprišla. No neskôr som im povedala: ‚Odišla som, aby som sa klaňala Kristovi v podobe chleba, ale našla som ho na ulici v podobe dvoch zomierajúcich. Zastavila som sa pri nich, aby som sa mu klaňala!“

Aj svoje mladé sestry často povzbudzovala: *„Keď chcete naozaj rásť v láske, tak chodte k Eucharistii, klaňajte sa! V minulosti sme mali v našej kongregácii týždenne jednu hodinu poklony. V roku 1973*

sme sa rozhodli, že budeme mať jednu hodinu poklony každý deň. Máme veľa práce. No odkedy máme poklonu každý deň, naša láska k Ježišovi je vrúcnejšia, naša vzájomná láska plnšia pochopenia, naša láska k biednym súcitnejšia a počet povolaní sa zdvojnásobil.“

Ani za milión dolárov!

V roku 1957 sa začala Matka Tereza so svojimi sestrami starať o malomocných, ktorí pre svoju chorobu stratili rodinu, domov, priateľov a prácu. Neďaleko Kalkaty otvorila na spustnutom, dlho neobrábanom pozemku pod jedným stromom na nákladnom aute svoju „prvú ordináciu“, ktorá sa čoskoro stala jej „mobilnou poliklinikou“. To bol začiatok dnes už vyše stovky moderných indických centier, v ktorých ročne ošetrí skoro 200 000 pacientov. Malomocenstvo sa už dá zastaviť a dokonca aj vyliečiť!

Jeden americký žurnalista, ktorý sa prizeral, ako ošetrovala jedného zmrzačeného malomocného a ako sa oňho starala, povedal: „Také čosi by som nerobil ani za milión dolárov!“ – „Ani ja by som to nerobila za milión dolárov!“ – odvetila Matka Tereza s úsmevom. „Robím to z lásky k Bohu. Tento chudák, ktorý trpí, je pre mňa Kristovým telom.“ Týmto ľuďom, odvrhnutým spoločnosťou, chcela Matka Tereza už od začiatku „sprostredkovať pocit, že sú tiež osožní.“ Preto malomocní čoskoro tkali na krosnách biele sárí s modrým okrajom, z ktorých sa k misionárkam lásky za jeden rok dostalo 4000 kusov.

Pôsobenie Matky Terezy sa stalo v šesťdesiatych rokoch celosvetovo známe predovšetkým návštevou pápeža Pavla VI. Stále viac ľudí jej ponúkalo svoju pomoc a z nich – ako konštatovala Matka Tereza – „... to boli v Kalkate väčšinou nekresťania. Raz prišli napríklad študenti, všetci boli hinduisti, ktorí priniesli peniaze pre mojich chudobných. Pri športovej súťaži si totiž neprevzali víťazné trofeje, ale si ich dali preplatiť. – Inokedy to bol len malý štvorročný hinduistický chlapček, ktorý ma naučil, ako sa dá milovať veľkou láskou. Nevie, ako sa v škôlke tento malý chlapec dozvedel, že v domove nemám pre deti cukor. Doma povedal svojim rodičom: ‚Tri dni nebudem jesť cukor. Odložím ho pre Matku Terezu.‘

Po troch dňoch prišiel do nášho domu v sprievode svojich rodičov. Stál predo mnou a v ruke mal malé vrečko so svojim ušetreným cukrom. Toto veľkodušné gesto onoho štvorročného hinduistu, ktorý vedel sotva vysloviť moje meno, ma presvedčilo, že každý milodar, ktorý dáme z lásky k Bohu, získava ihneď nekonečnú hodnotu.

Podobne to bolo i v prípade práve zosobášeného páru, ktorý mi odovzdal slušnú sumu peňazí s vysvetlením: ‚Pred dvoma dňami sme mali svadbu. No už predtým sme sa rozhodli, že sa zriekneme drahých sárí a svadobnej hostiny, aby sme peniaze mohli priniesť vám pre vašich biednych.‘ Na moju otázku: ‚Prečo ste to urobili?‘ – som dostala prekvapivú odpoveď: ‚Viete, naša vzájomná láska je taká veľká, že sa o ňu chceme podeliť s chudobnými.‘ Bola to pre nás neopísateľná radosť!“

Takúto radosť z podelenia sa zakúsila aj istá bohatá hinduistická žena. Ponúkla Matke Tereze svoju pomoc, no zároveň sa jej priznala: ‚Viete, luxusné sárí ma očarujú. Každý mesiac si kupujem nové.‘ „A vskutku,“ skonštatovala triezvo Matka Tereza, „mala na sebe cenné sárí za 800 rupií. Vtedy som sa na chvíľu sústredila a prosila som Pannu Máriu o inšpiráciu, aby som tejto bohatej hinduistickej žene vedela odpovedať tak, aby som ju získala k spolupráci na našej misii. Napadlo ma, že jej mám povedať:

„Zdá sa mi, že najlepšie by bolo, keby ste začali so sári. Nabudúce si kúpte sári namiesto za osemsto rupií len za 500 rupií a za zvyšných tristo rupií kúpte sári pre chudobných.“
A táto bohatá hinduistka tak radikálne zredukovala svoje výdavky, že zišla až na cenu 100 rupií za sári. Táto skutočnosť, ako sa mi priznala, zmenila celý jej život: „Dnes naozaj chápem, čo znamená podeliť sa. Mám vnútorný dojem, že som dostala oveľa viac, než som sama dala.““

*N*asledujúcu udalosť Matka Tereza tiež vždy rada spomínala. Jedného večera sa s ňou chcel – bezpodmienečne osobne – rozprávať jeden žobrák.

„Tento chudák neprosil o jedlo či almužnu. Nie, chcel mi darovať svoj celodenný príjem, pár mincí v plechovej miske, sotva dve rupie. Chvíľu som váhala a pomyslela som si: „Keď to prijmem, tak on bude musieť dnes večer hladovať. Keď odmietnem, zraním jeho city.“ Tak som jeho dar prijala a žobrák mi od radosti pobožkal ruku. Vedela som: Dal mi všetko, čo mal. Pre mňa mal tento dar väčšiu hodnotu ako Nobelova cena a všetky ostatné vyznamenania, ktoré som kedy dostala.““

Kalkata je všade!

*K*eď Matka Tereza v roku 1979 v mene chudobných prevzala Nobelovu cenu mieru, spomenula vo svojom príhovore „malomocenstvo Západu“, s ktorým sa stretla vo všetkých krajinách blahobytu: „Chudobu Západu je oveľa ťažšie odstrániť. Človek, ktorý je vylúčený, ktorý sa cíti byť neželaný a nemilovaný, človek, ktorý bol odvrhnutý spoločnosťou, to je chudoba veľmi bolestivá, veľmi zlá! Tento hlad po láske musíte vy i ja cítiť, možno dokonca i vo vlastnom dome!“

Potom porozprávala, ako si v jednom domove dôchodcov všimla, že všetci jeho obyvatelia ustavične upierali pohľad na dvere: „Na moju otázku, prečo to tak je a prečo sú stále vážni a nikdy sa neusmie-
vajú, mi odpovedala jedna opatrovatelka: „Dúfajú, že ich príde navštíviť syn či dcéra. Sú zranení, pretože sa na nich zabudlo.“ A videla som, že tu sa čaká na lásku. Možno je aj v našej vlastnej rodine niekto, kto sa cíti osamotený, kto je chorý, kto má starosti. Sme vtedy naporúdzi, aby sme sa ho ujali?““

Nezabudnuteľné stretnutie mala Matka Tereza v Londýne, kde ju istý bohatý muž na ulici poprosil, či by nemohla svoje sestry poslať k nemu domov. Starý manželský pár bol síce bohatý, ale priamo ponorený do odstrašujúcej samoty a opustenosti. A tu začala Matka Tereza s opustenými starými ľuďmi vytvárať skupinky na rozhovory: „Sestry ich jednoducho nechajú rozprávať, rozprávať a rozprávať... a počúvajú ich. Áno, je to pekná vec, vypočuť si niekoho, koho nikto nechce alebo koho nemá kto počúvať!“

*C*asto rozprávala Matka Tereza aj o opustenom mužovi v Ríme, ktorému jej duchovné dcéry upratali byt, obriadili ho a navarili mu: „No sestry nedostali z toho starého muža ani slovo. Aj počas nasledujúcich troch dní zostal počas ich návštevy nemý, až kým ich predsa len o niečo nakoniec nepoprosil: „Keďže som teraz videl, že ste do môjho života priniesli Boha, tak mi teraz prineste aj kňaza.“ A muž, ktorý otvoril svoje ústa len preto, aby povedal túto jedinú krátku vetu, sa vyspovedal. Bol katolíkom a už 60 rokov neprijal sviatosť svätej spovede. Na druhý deň ráno veľmi pokojne zomrel!“

*R*okmi sa misionárky lásky dostali na všetky kontinenty. V Dome milosrdenstva v Melbourne v Austrálii raz prijali jedného alkoholika, ktorý bol už roky nezamestnaný a stal sa z neho doslova

vyvrhel spoločnosti. Po niekoľkých týždňoch liečby bol novým človekom a povedal sestram: „Vaša láska mi pomohla uvedomiť si, že Boh ma miluje!“

Potom sa vrátil domov k svojej rodine a k svojim deťom a našiel si prácu. O štyri týždne priniesol sestram svoju prvú výplatu so slovami: „Použite tieto peniaze na to, aby ste aj druhým ukázali Božiu lásku tak, ako ste to urobili v mojom prípade.“

Raz dostala Matka Tereza list od istého vysoko postaveného Brazílčana: „Napísal mi, ako stratil prácu a tiež úplne aj vieru v Boha. Jediné východisko videl v samovražde. V tejto situácii prechádzal okolo obchodu s elektronikou a náhodou videl na obrazovke televízora, ako sa naše sestry starali o chorých a zomierajúcich. Keď toto videl, napísal mi, potom padol na kolená a po mnohých rokoch sa znovu začal modliť. Zároveň sa rozhodol, že sa vráti späť k Bohu a že začne nanovo dôverovať aj ľuďom. To, čo prežil, ho presvedčilo o tom, že Boh miluje svet ešte aj dnes.“

Prekvapivo rýchla odpoveď

*Emanuela Ruggeri a Marco Ballabene z Riccione (Taliansko) zažili,
ako zvláštne a mimoriadne ich Boh vypočul.*

*Sú presvedčení o tom, že obeta z lásky
– i keď ostáva pred očami sveta ukrytá –
patri k najmocnejším skutkom lásky k bližnému.*

Pred piatimi rokmi sa Marco zaľúbil do Emanuely, svojej terajšej manželky, keď v spoločnej modlitbovej skupine vydala svedectvo o význame utrpenia vo svojom živote; Emanuela sa totiž starala o svoju ťažko chorú matku a doopatrovala ju až do jej smrti. Anonymne jej Marco vyjadril svoju úctu a lásku: „Zdá sa mi, že ťa poznám už celý život, i keď som ťa ešte nikdy neoslovil ... V tejto bolestnej situácii cítim, že som celkom pri tebe ... Si pre nás všetkých príkladom a potvrdením toho, čo je skutočné, aj keď to nevidíme: Ježiš ... Často sa modlím, aby si bola šťastná, a predovšetkým prosím Boha, aby mi dal možnosť bližšie ťa spoznať...“ Na túto chvíľu však musel Marco ešte dlho čakať, pretože Emanuela po smrti svojej matky nebola schopná nadviazať trvalé priateľstvo. Čoskoro pochopila, kto bol autorom tohto anonymného listu, no i tak mu nedala možnosť na stretnutie.

Časom Emanuela prekonala bolesť a smútok a úprimne sa Boha pýtala, aký má s ňou plán.

„Celkom jasne som cítila, že sa chcem o svoj život s niekým podeliť, a bola som si istá svojím povolaním k manželstvu. Akoby náhodou som si opäť prečítala list, ktorý mi Marco napísal pred tromi rokmi. Tentokrát ma však jeho úprimná, čistá láska, ktorej išlo o moje šťastie, hlboko dojala. Odpovedala som mu SMS-kou a poďakovala som sa mu za ochotu sprevádzať ma životom. Keďže tu boli ešte aj iní, ktorých som si ako partnerov v manželstve dokázala predstaviť, prosila som Boha o znamenie – prosila som, aby prišiel istého dňa na svätú omšu ten muž, ktorého pre mňa vybral. Bol to Marco.“

Dňa 29. septembra 2007 išli po prvýkrát spolu k moru. Keď sa modlili ruženec a práve po prvom desiatku sa na danom mieste začal ohňostroj, pre oboch to bolo potvrdenie toho, čo v tom okamihu vo svojom vnútri pochopili: Boh ich priviedol k sebe. Svoje priateľstvo zasvätili Panne Márii a rozhodli sa obdobie pred svadbou žiť v čistote – úplne, až do najvnútornejších myšlienok a spôsobu prejavovania nežnosti. Skoro však zistili, že toto predsavzatie znamenalo pre nich veľký zápas a bolo ťažké sľub dodržať. Po spoločnej modlitbe ruženca sa rozhodli, že vlastný boj o dodržanie sľubu ponúknu Bohu ako obeť za svoju susedku Claudiu.

Claudia žila so svojím terajším manželom už 20 rokov. Pred šiestimi rokmi sa síce cirkevne zosobášili, no napriek tomu zostali od viery a Cirkvi ďaleko vzdialení. Vo svojom trápení a bolesti, keďže nemohli mať deti, sa Claudia rozhodla pre umelé oplodnenie, i keď to Cirkev neschvaľuje. Keď Emanuela a Marco ponúkli Bohu svoju obeť z lásky, Claudia zrazu zmenila svoj postoj a po niekoľkých rozhovoroch bola ochotná úplne dôverovať iba Bohu. A Boh ju nesklamal! 8. decembra 2008, na sviatok Nepoškvrneného Počatia Panny Márie, počala a 10. septembra 2009 sa jej narodila dcéra Aurora.

Traja novokňazi

*„Boh nám každým novokňazom ukazuje, že miluje ľudí a chce ich zachrániť.“
Týmito slovami plnými nádeje začal svoju dojímavú kázeň
v Bazilike Santa Maria Maggiore v Ríme J. E. arcibiskup Mauro Piacenza,
sekretár Kongregácie pre klérus.*

*Vkladáním svojich rúk vysvätil 27. júna 2009 – v Roku kňazov,
ktorý vyhlásil pápež Benedikt XVI. až do sviatku Božského Srdca Ježišovho
v roku 2010 – troch diakonov Rodiny Panny Márie za kňazov:
P. Patricka Mariu Cahilla z Írska, P. Vana Marie Boni z Pobrežia Slonoviny z Afriky
a P. Karola Máriu Mikloška zo Slovenska.*

*Ako výraz vďačnosti za Vaše modlitby a materiálne dary,
ktorými ste Vy, milí čitatelia, sprevádzali týchto troch novokňazov počas ich štúdia,
sa chcú s Vami podeliť so svojimi spomienkami na čas rozhodovania stať sa kňazom.*

V cieľi, a predsa na začiatku

P. Karol Mária Mikloško

*K*to pri tom nebol, len ťažko si vie predstaviť radosť a vďačnosť, ktorú som cítil, keď som bol 27. júna spolu so spolubratmi P. Vanom Marie a P. Patrickom Maria vysvätený za kňaza. Narodil som sa v Nitre v čase, keď človek ako kresťan ešte veľmi pociťoval komunistický režim. Moji rodičia boli veriaci, ale naša rodina musela za svoju vieru zaplatiť. Moja mama nemohla vyučovať na žiadnej štátnej škole a môj otec nemal vo svojej práci šance postupu. Som presvedčený, že v tomto tichom utrpení, nesenom z lásky k Bohu, leží semeno môjho povolania. Keďže môj strýko je kňazom, myšlienka na život zasvätený Bohu mi už ako dieťaťu nebola neznáma. Sníval som o tom, že niekde na Slovensku budem mať raz farnosť, auto, psa ..., pretože to všetko mal môj strýko kňaz. Ako mládežníkovi sa moje záujmy, samozrejme, menili: Bol som vášnivým futbalistom a gitaristom,

rád som kreslil a miloval som cudzie reči. Hoci som sa na konci svojho gymnaziálneho štúdia rozhodol študovať architektúru, neustále som myslel aj na možnosť povolania. To by ale znamenalo zrieknuť sa manželky a detí, čo som si len ťažko dokázal predstaviť, pretože dievčatá sa mi páčili. V tomto čase mi veľmi pomohla moja rodná sestra, sestra Lýdia, ktorá už bola v našom spoločenstve. Veľa sa za mňa modlila a radila mi, aby som prosil Boha o pomoc pri rozhodovaní. Povedala mi, že nie je rozhodujúce, či budem kňazom, alebo otcom rodiny; rozhodujúce je len to, aby som sa rozhodol s Ježišom.

Tak som sa každý deň modlil desiatok z ruženca na tento úmysel a po štyroch mesiacoch mi Boh ukázal svetlo, ukázal mi cestu. Počas jednej sv. omše sa čítalo evanjelium o zázračnom rozmnožení chleba, v ktorom sa hovorí o tom, ako si učeníci krátko po zázraku opäť robili starosti, pretože už nemali viac chleba. Tu ich Ježiš napomenul: „*Ešte stále nechápete?*“ Táto otázka ma zasiahla ako blesk. A pochopil som: S Ježišom nemôžem nič „stratiť“! V tom momente som si bol Božou dobrotou a jeho milosrdnou láskou taký istý ako nikdy predtým. A tak som sa rozhodol. O pol roka neskôr som odišiel do Talianska a vstúpil do Rodiny Panny Márie.

Teraz – po deviatich rokoch duchovnej formácie a štúdia – som kňazom. Na jednej strane som v cieľi, na druhej strane som na začiatku. Preto vás chcem všetkých poprosiť, aby ste nás novokňazov sprevádzali svojou modlitbou, aby sme sa mohli stať kňazmi podľa Srdca Ježišovho a Srdca Panny Márie.

„Každému dlhujem iba lásku ...“

P. Van Marie Boni z Pobrežia Slonoviny, Afrika

*M*al som dvanásť rokov, keď mi niekto po prvýkrát položil otázku: „*Prečo sa chceš stať kňazom?*“ Nikdy som nad tým dovtedy nerozmýšľal, hoci som toto pranie už roky nosil vo svojom srdci. Po krátkom tichu som vtedy odpovedal: „*Aby som hlásal evanjelium.*“

Pre mňa ako dieťa tu bol kňaz v prvom rade na to, aby ľuďom prinášal radostnú zvesť Pána Ježiša svojím žitým príkladom a svojimi slovami.

V tom istom roku som mojej tete, ktorá je rehoľnou sestrou, zveril svoju túžbu vstúpiť do seminára. Žiaľ, pre rôzne okolnosti to však nebolo možné. Nasledovalo osem ťažkých rokov plných pochybností, počas ktorých sa moja túžba po kňazstve trochu zmenšovala.

Dňa 15. augusta 1997 – mal som vtedy devätnásť rokov – zaklopal Pán nanovo na moje srdce na jednom charizmatickom stretnutí. Jeho klopanie sa nedalo prepočuť. V ten istý deň som sa rozhodol odpovedať na Božie volanie ku kňazstvu. Stále hlbšie som chápal, čo pre mňa bude znamenať kázať evanjelium: *Všetkým oznamovať – Boh je láska a očakáva od nás, aby sme sa navzájom milovali tak, ako nás On miluje. Boh chce, aby sme vyžarovali jeho pokoj a jeho radosť.* Bola to táto láska, ktorá ma viedla povedať áno môjmu povolaniu. Ako motto som si zvolil slová z Listu Rimanom: „*Nebudte nikomu nič dlžní, okrem toho, aby ste sa navzájom milovali ... Láska nerobí zle blížnemu;...*“ (porov. Rim 13, 8.10)

O dva mesiace neskôr som v knižnici mojej tety Régine objavil biografiu vietnamského redemptoristu Marcela Vana. Tento svätý ma fascinoval, pretože v jeho živote som videl konkrétne uskutočňované moje motto.

Aká radosť to bola pre mňa, keď som o niekoľko rokov neskôr a úplne nečakane dostal malého Vana za osobného patróna pre moje kňazstvo!

V roku 2000 som stretol P. Paula Mariu, ktorý mi potvrdil moje povolanie. Tak som prišiel do Ríma, aby som tu strávil čas duchovnej formácie. Slávnostným zasvätením Nepoškvrnenému

Srdcu Panny Márie som po troch rokoch vstúpil do Rodiny Panny Márie. Po ukončení filozofických a teologických štúdií na Pápežskej gregoriánskej univerzite sa konečne uskutočnilo dňa 27. júna tohto roku najväčšie želanie môjho života: stať sa mariánskym kňazom, misionárom a apoštolom milosrdenstva.

Rozhodujúci obrat môjho života

P. Patrick Maria Cahill

*P*o ukončení stredoškolského štúdia v roku 1997 som začal študovať na univerzite v Limericku: noví priatelia, nové skúsenosti, nové problémy. Dost' rýchlo som si uvedomil, že od študentského života som očakával vlastne niečo celkom iné. To, čo odo mňa štúdium vyžadovalo, bol pre mňa ten najmenší problém. Horšie bolo to, že som sa necítil byť na správnom mieste. Napriek všetkému, čo som robil, bola vo mne len veľká prázdnota. Vyučovanie, nočné lokály, alkohol ... To nemohol byť predsa ten život, od ktorého som si sľuboval slobodu a presadenie seba samého!

V tom čase som spoznal dve dievčatá, ktoré mi pomohli nájsť moje skutočné ideály. Jednou z nich bola sestra Veronika z Rodiny Panny Márie, ktorá tu v Írsku jeden semester študovala angličtinu. Svojou veselou a optimistickou povahou celkom prirodzene žila takú autentickú vieru, akú som predtým ešte nikdy nevidel.

Druhé dievča bola Catherine. Zaľúbili sme sa a môj život dostal nový zmysel. Počas uvažovania nad tým, či mám, alebo nemám zanechať štúdium, ma celkom prekvapivo po prvýkrát napadla myšlienka: „A čo tak stať sa kňazom?“ Tento hlas som však počuť nechcel, pretože povolanie ku kňazstvu by pre mňa znamenalo vzdať sa Catherine. Keďže som vtedy ešte nechápal význam celibátu, bol pre mňa tento krok nepredstaviteľný. A tak som hľadal kompromisné riešenie: Chcel som sa stať učiteľom náboženstva a robiť tak niečo dobré pre Boha.

Priateľstvo s Catherine bolo pre mňa veľmi obohacujúce. O všetkom sme sa rozprávali, spolu sme sa modlili, boli sme v tej istej modlitbovej skupine. Počas týždňa som viackrát chodil na sv. omšu, ale zároveň bol môj život plný aktivít, ktoré v mnohom vlastne neboli celkom v súlade s učením Cirkvi: rocková hudba, bary, filmy atď.. Týmto hlukom sveta som dokázal prehlásiť vnútorný hlas a viedol som tak dvojité život.

Keď v roku 1998 u nás v Írsku viedol duchovné cvičenia P. Paul Maria, stretol som v ňom kňaza, ktorý žil svoje povolanie nielen pri oltári, ale neustále – počas jednoduchého rozhovoru tak isto ako pri rozhovore o duchovných veciach. To ma veľmi oslovilo. Niečo podobné som zažil, keď som počas púte v Medžugorí spoznal jedného seminaristu z Rodiny Panny Márie, dnes P. Maximiliana.

*O*päť sa vo mne prebudila myšlienka: *Bolo by kňazstvo pre mňa predsa len istou možnosťou?* Nebol som však ešte pripravený rozhodnúť sa.

Potom prišiel 28. november 1999. Catherine a ja sme sa vracali domov, keď sa ma zrazu spýtala: „Je s tebou všetko v poriadku, Paul?“ – „Prečo?“ Potom povedala slová, ktoré priniesli do môjho života rozhodujúci obrat: „Myslíš na to, že sa staneš kňazom?“ Zavládlo ticho. Tejto otázke som sa viac nemohol vyhnúť. Teraz som sa musel pozrieť pravde do očí. „Áno, myslím, že áno.“

Od tohto okamihu som vedel, že naše priateľstvo už nebude pokračovať ďalej tak ako doteraz. Stál som pred ničotou: Štúdium bolo zbytočné, človeka, ktorého som najviac miloval, som zranil a opustil a ani som nevedel, ako to bude pokračovať ďalej.

*A*le Boh ma viedol. Keď som prijal pozvanie Rodiny Panny Márie zúčastniť sa na duchovných cvičeniach na Slovensku, spoznal som kňazov a študentov, ktorí žili ten ideál, po ktorom som vo svojom vnútri už dlho túžil. Našiel som svoje miesto. A tak som 28. septembra 2000 odletel do Ríma a odvtedy som nikdy neolutoval, že som urobil tento krok, ktorý ma viedol ku kňazstvu.

*Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili
jednému z týchto mojích najmenších bratov,
mne ste urobili.*

Mt 25, 40